

Dirk HANSSENS

Benedictijn van de abdij Keizersberg in Leuven

Als student in Leuven logeerde Dirk HANSSENS bij de benedictijnen in de abdij Keizersberg. Hij zou er blijven. Het gestructureerde leven in een gemeenschap trok hem aan. Hij heeft nu eenmaal afgebakende vrijheid nodig om tot kwaliteit te komen, weet hij. Op taal is hij streng. In het tijdschrift *De Kovel*, waarvan hij de hoofdredacteur is, ziet hij een vorm van gastvrijheid.

‘Het buitengewone zien in de gewone dingen van elke dag’

Nicole LEHOUCQ

Lachend wijst hij naar de klink aan de binnenzijde van de deur. „Wij, monniken, sluiten ons hier niet op”, zegt Dirk HANSSENS, terwijl hij ons van de spreekkamer in de abdij Keizersberg voorgaat naar zijn werkruimte, de leeszaal van de bibliotheek. Er hangt een geur van oude boeken. HANSSENS houdt van lezen en van schrijven. Aan het benedictijnse devies *ora et labora*, bid en werk, voegt hij graag *lege toe*, lees. Omdat het een mens helpt om tot eenheid te komen.

–Hoe kwam u ertoe monnik te worden en de kovel, de gebedsmantel, aan te trekken?

Iedereen wil gelukkig worden, je volgt de kiem die al in je gezaaid ligt. Ik volgde de priesteropleiding aan het seminarie in Brugge. Als student in Leuven kwam ik terecht bij de benedictijnen in Keizersberg. Het structurele leven in een abdijsamenleving sprak me aan. Ik trad er in.

–Was u in uw jeugd al een filosoof?

Ik was veeleer een kunstenaar. Dat talent erfde ik van mijn vader, leraar bouwkundig tekenen en kunstenaar in zijn vrije tijd. Onze leefkamer was zijn atelier. Symbolisch toch, dat kunst gebeurde in het centrum van het huis in Menen, waar ik met mijn twee zussen opgroeide. Scheppend bezig zijn, gebeurt nu eenmaal vanuit je innerlijke centrum. Die kern moet je als monnik goed verzorgen. Relativeren leerde ik van mijn moeder. Zij kan plotse, onverwachte associaties maken. Dat levert vaak lichtvoetige, grappige momenten op, waarna je er weer tegenaan kunt.

–Hoe reageerden uw ouders op uw keuze?

Veeleer opgelucht. Ze wisten dat ik gelukkig zou zijn in een gestructureerd bestaan. Ik koos voor de regel van Benedictus. Mijn vader begreep de spiritualiteit heel goed, hij vervaardigde het hedendaagse Benedictusbeeld in ceder dat naast de Libanonceder aan de ingang van de abdij staat.

–Nog steeds gelukkig?

Zeker. Ons leven met vijf monniken hier heeft veel weg van een gezinssituatie. We zijn goed op elkaar ingespeeld, nemen spontaan taken over als het moet. De abdij huisvest meer dan zeventig studenten. Boven de kapel wonen er nog eens tien. Van hen vragen we wat meer religieus engagement. Voor die gemeenschap, Monte Casino, ben ik verantwoordelijk. Ik probeer



Prior Dirk Hanssens: „Het monastieke leven voert hoofd, hart en handen tot eenheid.” © Pol Leemans

de jongeren te doen aanvoelen dat spirituele verrijking begint met het scheppen van een goed kader. Om gelukkig te zijn, moet je ook focussen binnen dat kader. Wat niet hetzelfde is als terugplooiën op jezelf. Integendeel. Door vrijwillig de ruimte af te bakenen, kom je tot kwaliteit die de buitenwereld ten goede komt. Ik vergelijk het met een dichter die een sonnet schrijft en zichzelf, door die vorm te kiezen, beperkende regels oplegt.

„Een feest is geslaagd als het goed georganiseerd is en als er daarnaast iets verrassends gebeurt”

–U schrijft ook zelf gedichten. Kan schrijven voor u ook bidden zijn?

Ja. Schrijven is zichzelf ook samenrapen. Op een mens uit één stuk, kan God verder bouwen. God wil in relatie treden met de mens van wie Hij houdt. Dat is bidden. Bij het schrijven ontdek ik het buitengewone in het gewone en geef dat de mensen terug als een

parel. Mijn inspiratie put ik uit dagelijkse dingen. Onze kloostertuin bijvoorbeeld. Die bewerken, ontsplant me.

Bidden en werken dus, het benedictijnse devies. Aan dat *‘ora et labora’* voegt u *‘lees’* toe?

Lezen komt van het Latijn *legere*, verzamelen, tot eenheid voeren. Als je versnipperd bent, verdwijnt Gods liefde tussen hoofd en hart. Het monastieke leven voert hart, hoofd en hand tot een eenheid. En alleen wie eenheid ervaart, kan echt zegenen, goed zeggen over iets, *bene-dicere*.

–Met het tijdschrift *‘De Kovel’* geeft u de lezer inzicht in dat monastieke leven?

De Kovel ging vijf jaar geleden van start als publicatieblad, interessant genoeg voor monniken en voldoende aantrekkelijk voor alle ernstige zinzochers. Elk nummer snijdt een thema aan en vormt een eenheid, doorheen de diverse rubrieken lopen dwarsverbanden. Daarnaast brengen we bijvoorbeeld ook beschouwingen en diepte-interviews. Als hoofdredacteur waak ik over kwaliteit. Ik ben streng op taal en inhoud.

–Toch verwonderlijk dat een dergelijk tijdschrift het vijf jaar volhoudt?

Inderdaad, *De Kovel* raakte snel bekend bij wie op zoek was naar spiritualiteit. Mensen willen in dat ‘huis van hogehand’ even verpozen. Over de slaagkansen in het mediaveld schreef ik bij de aanvang dat de makers zich over die kansen niet druk moesten maken, maar in alle eenvoud de rust en vrede zoeken, die ze ervaren wanneer ze de kovel dragen. Ik denk dat mensen vlug begrepen dat het tijdschrift een alternatieve vorm van gastvrijheid is. Alsof we de lezer een kovel omhangen, een gewaad met wijde mouwen, ruim genoeg om er jezelf in te blijven.

–Binnenkort verschijnt er een lustrumnummer en is het feest?

Nummer 25 van *De Kovel* is volledig gewijd aan feest. Vieren monniken niet elke dag? Een feest is geslaagd als het goed georganiseerd is en als er daarnaast iets verrassends gebeurt. *De Kovel* viert met de creatie van de nieuwe compositie *In pace frivola*, speelsheid in vrede.

De Kovel verschijnt vijf keer per jaar. Een jaarabonnement kost 28 euro. Meer info, ook over de lustrumconcerten in Leuven in Brugge, via www.dekovel.org of 016 31 00 70.